

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/94/2015
Identifikačné číslo spisu:	1413010239
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1413010239.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného J. S. pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, c/, d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 28. januára 2016 v Bratislave dovolanie obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. apríla 2014, sp. zn. 3 To 23/2014, a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného J. S. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo 14. januára 2014, sp. zn. 2 T 89/2013, bol obvinený J. S. (ďalej už len obvinený) uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, c/, d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že v čase od leta 2011 do 11.11.2012 v byte č. 4, na ulici J. XX v U. si zadovážil z obchodnej siete a skonštruoval laboratórne zariadenie, pomocou ktorého z liekov značky Nurofen Stop Grip cca jedenkrát do týždňa vyrábal, prechovával metamfetamín a tento následne opakovane minimálne deviatim konzumentom predával, pričom dňa 11.11.2012 bola v predmetnom byte na základe príkazu sudcu Okresného súdu Bratislava IV, pod č. OS BA IV-V-35-1/2012 OTp 229/2012, zo dňa 05.11.2012 vykonaná domová prehliadka, pri ktorej boli okrem iného zaistené zatavená plastová striekačka s obsahom metamfetamínu o hmotnosti 654 mg s koncentráciou 71,6% hmotnostného, čo predstavuje 12 obvykle jednorazových dávok drogy, zatavená plastová striekačka so zeleným piestom, s obsahom metamfetamínu so stopami efedrínu o hmotnosti 315 mg s koncentráciou 60,9% hmotnostného, čo predstavuje päť obvykle jednorazových dávok drogy, prázdne injekčné striekačky, plastové fľaše, rôzne sklenené a plastové nádoby, drevené paličky, na ktorých bola zistená prítomnosť stôp metamfetamínu a efedrínu, rôzne nádoby a predmety s obsahom červeného fosforu, jódu, kyseliny chlorovodíkovej, toluénu, hydroxidu sodného, technického benzínu, 9 ks krabičiek od lieku značky Nurofen Stopgrip a 18 ks prázdnych blistrov.

Okresný súd Piešťany (ďalej len súd prvého stupňa) za to obvineného odsúdil podľa § 172 ods. 2 s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, pričom na jeho výkon ho podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu s minimálnym stupňom strázenia. Taktiež podľa §§ 76 ods. 1 a 78 ods. 1 Tr. zák. uložil obvinenému ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky. Nakoniec podľa § 73 ods. 2 písm. c/, § 74 ods. 1 Tr. zák. obvinenému uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Na podklade odvolania podaného okresným prokurátorom a obvineným v zákonom stanovenej lehote Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 29. apríla 2014, sp. zn. 3 To 23/2014, podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že obvineného J. S. uznal za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, c/, d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. v spojení s § 138 písm. b/, písm. j/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

minimálne od mesiaca september 2011 do 11.11.2012 v byte č. 4 na J. ulici XX v U. si zadovážal si zadovážal z obchodnej siete a skonštruoval laboratórne zariadenie, pomocou ktorého z liekov značky Nurofen Stop Grip cca jedenkrát do týždňa vyrábal, prechovával metamfetamín a tento následne opakovane minimálne deviatim konzumentom predával, pričom dňa 11.11.2012 bola v predmetnom byte na základe príkazu sudcu Okresného súdu Bratislava IV, pod č. OS BA IV-V-35-1/2012 OTp 229/2012, zo dňa 05.11.2012 vykonaná domová prehliadka, pri ktorej boli okrem iného zaistené zatavená plastová striekačka s obsahom metamfetamínu o hmotnosti 654 mg s koncentráciou 71,6% hmotnostného, čo predstavuje 12 obvykle jednorazových dávok drogy, zatavená plastová striekačka so zeleným piestom, s obsahom metamfetamínu so stopami efedrínu o hmotnosti 315 mg s koncentráciou 60,9% hmotnostného, čo predstavuje päť obvykle jednorazových dávok drogy, prázdne injekčné striekačky, plastové fľaše, rôzne sklenené a plastové nádoby, drevené paličky, na ktorých bola zistená prítomnosť stôp metamfetamínu a efedrínu, rôzne nádoby a predmety s obsahom červeného fosforu, jódu, kyseliny chlorovodíkovej, toluénu, hydroxidu sodného, technického benzínu, 9 ks krabičiek od lieku značky Nurofen Stopgrip a 18 ks prázdnych blistrov.

Metamfetamín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Efedrín alebo pseudoefedrín je zaradený v zmysle zákona č. 331/2005 Z.z. medzi určené látky kategórie I.

Toluén je zaradený v zmysle zákona č. 331/2005 Z.z. medzi určené látky kategórie 3.

Kyselina chlorovodíková je zaradená v zmysle zákona č. 331/2005 Z.z. medzi určené látky kategórie 3.

Krajský súd za to obvineného odsúdil podľa § 172 ods. 2 s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, pričom na jeho výkon ho podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradil do ústavu so stredným stupňom strázenia, rovnako podľa §§ 76 ods. 1 a 78 ods. 1 Tr. zák. uložil obvinenému ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky a podľa § 73 ods. 2 písm. c/, § 74 ods. 1 Tr. zák. obvinenému uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou, pričom odvolanie obvineného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Súdu prvého stupňa bolo 18. marca 2015 doručené dovolanie obvineného, ktoré podal prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Milana Cíbika. Dovolanie smerovalo proti vyššie citovanému rozsudku odvolacieho súdu a obvinený v ňom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por.

V dovolaní obvinený v prvom rade namietal, že odvolací súd nesprávne posúdil jeho konanie, keď ho právne kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, c/, d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/, písm. j/ Tr. zák., teda po dlhší čas a na viacerých osobách, keďže podľa jeho názoru predaj viacerým osobám je už zahrnutý v znakoch základnej skutkovej podstaty tohto trestného činu. V tomto smere argumentoval článkom sudcu Krajského súdu v Bratislave JUDr. Petra Šamka uverejneným na internetovej stránke www.pravnelisty.sk z 1. januára 2014 -

„Poznámka k predaju drog viacerým osobám“, pričom v ďalšej časti citoval jeho podstatné časti. Pokiaľ išlo o zákonný znak po dlhší čas, v podstate obvinený zopakoval svoju obhajobnú argumentáciu uplatnenú tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdmi oboch stupňov. V rámci tejto argumentácie obvinený tvrdil, že vykonanými dôkazmi nebolo preukázané, že by trestnú činnosť mal páchať v časovom období od leta (septembra) 2011 do 11. novembra 2012, ale len od februára - marca 2012 do 11. novembra 2012, čo nespĺňa tento kvalifikačný znak.

Porušenie práva na obhajobu obvinený videl v zjavnej deformácii dôkazov zo strany obidvoch konajúcich súdov, pričom v ďalšej časti podrobne rozobral jednotlivé svedecké výpovede, ktorých hodnotenie podľa jeho názoru bolo v zrejmom rozpore s vykonaným dokazovaním.

Na základe uvedených skutočností obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho návrhu vyhovel a v súlade s § 386 Tr. por. vyslovil rozsudkom, že bol porušený zákon a súčasne zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave a aby zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na predmetné uznesenie a prikázal opätovné prejednanie veci. Súčasne navrhol, aby obvinený nebol vzatý do väzby.

Súd prvého stupňa v zmysle § 376 Tr. por. zaslal rovnopis dovolania na vyjadrenie okresnej prokuratúry.

Prokurátor v písomnom stanovisku dovolacie námietky obvineného vyhodnotil ako nedôvodné, keďže jednak smerovali voči skutkovým zisteniam a jednak spochybňovali použitú právnu kvalifikáciu, ktorá však zodpovedá ustálenej súdnej praxi, pokiaľ ide o zákonný znak na viacerých osobách vo vzťahu ku kvalifikovanej skutkovej podstate obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, c/, d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. v spojení s § 138 písm. j/ Tr. zák.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť, nakoľko nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por.

Spisový materiál spolu s dovolaním obvineného bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky riadne predložený na rozhodnutie 3. decembra 2015.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom splnomocneného obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež dovolací súd) úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná

inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expreis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Ako prvý v poradí obvinený uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Z dikcie citovaného § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom.

Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom. Určujúcou v tomto smere bude rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

V posudzovanej trestnej veci bol obvinený väzobne stíhaný a odsúdený za obzvlášť závažný zločin, išlo teda o prípad povinnej obhajoby. Obvinený využil svoje právo a ešte v prípravnom konaní si zvolil za obhajcu advokáta JUDr. Milana Cíbika. Zo spisového materiálu vyplýva, že splnomocnený obhajca pristupoval k obhajobe obvineného aktívne, zúčastňoval sa jednotlivých úkonov trestného konania a dohliadal na uplatňovanie jeho práv. Orgány činné v trestnom konaní a súdy v tomto smere poskytli adekvátny priestor na realizáciu práva obvineného na obhajobu a tento priestor bol zo strany obhajoby využitý.

Vzhľadom na tieto skutočnosti dovolací súd konštatuje, že v trestnej veci obvineného k porušeniu jeho práva na obhajobu nedošlo, toľž nie k jeho porušeniu zásadným spôsobom, ako to predpokladá uplatnený dovolací dôvod.

Ako druhý v poradí obvinený uplatnil dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod naplňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu,

súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod. i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú ku preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej praxe ustálil, že ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinilý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Námietky obvineného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného (ustálenie doby páchania trestného činu), svojim obsahom nenapĺňajú nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd zámerne prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia podstatný obsah dovolacích námietok obvineného. Zo znenia týchto námietok je totiž evidentne zrejmé, že ide o námietky aj rýdzo skutkového charakteru, smerujúce jednak proti obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ale predovšetkým proti spôsobu, akým sudy oboch stupňov hodnotili dôkazy. Je teda zrejmé, že obvinený v dovolaní len formálne odkazuje na dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por., no v skutočnosti predostiera argumenty, ktoré svojim obsahom nenapĺňajú nielen dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

V dovolacom konaní pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu musí skutočne vecne

zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Dovolací súd sa rovnako nestotožnil s dovolacou námietkou obvineného v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pokiaľ tento namietal, že odvolací súd nesprávne posúdil jeho konanie, keď ho právne kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, c/, d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák., teda na viacerých osobách, keďže podľa jeho názoru predaj viacerým osobám je už zahrnutý v znakoch základnej skutkovej podstaty tohto trestného činu.

V tejto súvislosti dovolací súd odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. júla 2014, sp. zn. 2 Tdo 35/2014, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky pod č. 15/2015, z ktorého vyplýva, že pri trestnom čine podľa § 172 Tr. zák. je čin spáchaný na osobe, ak páchatel' omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor zabezpečil niektorým zo spôsobov uvedených v odseku 1 písm. a/ až c/ tohto ustanovenia (napr. doviezol, kúpil, zadovážil alebo predal) od inej osoby, na jej vlastné použitie alebo na ďalšiu distribúciu a ktorá teda nie je poškodeným. Od tohto sa potom odvíja posúdenie znaku „na chránenej osobe“ v zmysle § 139 ods. 1 a § 172 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a „na viacerých osobách“ v zmysle § 138 ods. 1 písm. j/ Tr. zák. a § 172 ods. 2 písm. c/ Tr. zák.

V tejto súvislosti treba iba dodať, že právne názory sudcu JUDr. Petra Šamka publikované na internetovej stránke www.pravnelisty.sk, na ktoré sa v ostatnom čase zo strany obhajcov a obvinených často odkazuje, sú pre dovolací súd irelevantné, keďže tieto majú často špekulatívny charakter bez racionálneho a zákonu zodpovedajúceho základu, pričom ich jediným výsledkom je skutočnosť, že do rozhodovacej praxe súdov vnášajú iba zmätok nezákonným výkladom spochybňujúcim rokmi ustálenú súdnu prax prejednanú aj rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. aj v otázke zákonnosti inšpekčnej služby MV SR vo veciach, ktoré skončili súdnym prieskumom).

Vychádzajúc z týchto úvah a ustálenej rozhodovacej praxe dovolací súd dospel k záveru, že v tejto trestnej veci dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por. nie sú dané, preto dovolanie obvineného s použitím ustanovenia § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.